

1

‘Je lijkt opa wel.’ Hopper grinnikt, terwijl hij even opzij kijkt. ‘Die kan ook niet zonder zijn middagdutje.’

Ik wrijf de slaap uit mijn ogen en maak een grommend geluid als een hond.

Hoe lang ben ik onder zeil geweest? In elk geval lang genoeg om in een compleet andere omgeving wakker te worden. We hebben het asfalt met de gele strepen achter ons gelaten en rijden over een smalle, kronkelige bergweg onder een inktzwarte lucht.

‘Gaan we wel goed?’ vraag ik en ik ruik aan mijn hand.

‘Volgens de kaart is dit de kortste route.’

‘Maar is het ook de snelste?’

Mijn woorden verdwijnen in het lawaai van een enorme regenbui die ineens losbarst. Hopper zet de ruitenwissers aan. Hoewel ze in de hoogste stand heen en weer zwiepen, kunnen ze de watermassa nauwelijks verwerken. Het is bijna alsof we in een wasstraat staan – alleen

staat de wagen niet stil. Hij rijdt, en niet zo zachtjes ook. Ik zou Hopper willen vragen zijn snelheid aan te passen – nat wegdek is glad en achter elke bocht kan een tegenligger opduiken – maar als je mijn neef iets vraagt, doet hij meestal het tegenovergestelde, dus houd ik wijselijk mijn mond.

Hij heeft zijn linkerpink om het stuur gehaakt, zijn overige vingers gebruikt hij om zijn shagbuil vast te houden en een sjekkie te draaien. Dat je in een huurwagen niet mag roken, kan hem niet schelen. Volgens Hopper bestaan regels enkel en alleen om overtreden te worden.

Ik houd van regels. Ze zorgen voor duidelijkheid en geven me rust en houvast. In een overzichtelijke, voorspelbare situatie heb ik minder last van mijn tics.

Met dit noodweer bij Hopper in de auto zitten, is bepaald geen geruststellende situatie. De ruiten zijn in een mum van tijd beslagen en ondoorzichtig als ijs. Ik zet mijn raam op een kiertje en laat de airco blazen, wat wel helpt maar niet veel uitmaakt, want ook met ontwasemde ruiten kunnen we niet meer dan een paar meter vooruit kijken.

De spannende rit is als voer voor mijn Tourette. Behalve dat ik grom, knipper ik met allebei mijn ogen. Vroeger werd erom geglimlacht... maar toen dachten ze nog dat ik een normaal kind was, dat het knipogen nog niet helemaal onder de knie had. Tegenwoordig noemen ze me een freak en lachen ze me uit. Soms recht in mijn gezicht, maar meestal achter mijn rug omdat ze me zogenaamd niet willen kwetsen – alsof iemand met Tourette doof en

blind is. Nou, ik hoor en zie juist alles. Het maakt niet uit of je fluistert of schreeuwt. Kletterende regen of het geritsel van een shagbuil – bij mij komt het allemaal keihard binnen.

Hopper likt aan het vloeitje, plukt de overtollige shag aan de uiteinden weg en steekt het sjekkie tussen zijn lippen. Dan vist hij zijn aansteker uit de buil.

‘Fuck.’

De Zippo is uit zijn vingers geglipt. Hij zoekt met zijn hand onder zijn bovenbenen.

‘Daar, bij je voeten,’ zeg ik.

Hij kijkt naar beneden en strekt zijn arm uit. Ik ga weer recht zitten, laat mijn hoofd tegen de steun rusten en...

Ik schrik me het apelararus. Er loopt een man op de weg! ‘Stop!’ hoor ik mezelf schreeuwen.

Hopper komt omhoog. Hij vloekt en remt uit alle macht en de banden maken een gillend geluid en alle lucht wordt uit mijn longen gezogen en ik denk stop, stop, stop nou, maar de auto schuift gewoon door, recht op de man af.

Ik zet me schrap, met één hand tegen het dashboard. Mijn andere hand klem ik om de handgreep boven mijn portier. Daar komt de klap. Ik heb het gevoel dat de dreun uit mijn eigen hart komt. De man glijdt over de motorkap naar ons toe, dan weer van ons af en landt met een smak op de weg. Ik ben als de dood dat we ook nog over hem heen zullen rijden, maar de auto staat op tijd stil. Alleen de ruitenwissers zwiepen door en vegen de

druppels weg, telkens weer, en na elke zwiep zie ik de man weer op het glimmende wegdek liggen. Ik durf niet uit te stappen uit angst dat Tourette me zal dwingen om hem aan te raken. Mijn ogen knipperen, ik rek mijn nek uit en ik grom.

Hopper vloekt. De shagbuil is op zijn schoot gevallen. Hij slaat hem woedend van zich af.

‘Wat moeten we doen?’ De paniek gilt in mijn stem. ‘We moeten wat doen. *Natte schoen. Watermeloen.*’

Hopper rammelt aan het portier. Hij lijkt niet meer te weten waar alles zit, want eerst gaat het raampje open en daarna het portier pas. Hij stapt uit en loopt in de straal van een van de koplampen naar de man.

Ik kan nog steeds niet normaal ademen. Voor mijn ogen dansen zwarte vlekken en ik raak bijna buiten bewustzijn. Knipper, knipper, knipper. Portier open! Ik stap uit en zuig de frisse buitenlucht diep in. Regendruppels roffelen op mijn schouders en straaltjes water sijpelen in mijn kraag. Mijn lijf komt weer bij zijn positieven. Kippenvel.

Hopper port met de neus van zijn schoen in de zij van de man. Hij draagt een rood trainingspak en gifgroene sportschoenen. De man, bedoel ik – Hopper heeft een spijkerbroek en cowboylaarzen van nepkrokodillenleer aan. Ik gok dat de man een jogger is, maar op dit moment beweegt hij niet erg hard.

‘Leeft hij nog?’ vraag ik gespannen, terwijl ik op veilige afstand blijf.

Hopper hurkt en legt zijn vingers tegen de hals van de man. Een paar tellen, dan slaakt hij een gesmoorde kreet en grijpt naar zijn hoofd.

Foute boel, registreren mijn hersenen. Hou je smoel.

‘Wat een idioot,’ zegt Hopper kwaad. ‘Wie gaat er met dit weer nou hardlopen?’

Alsof het die man zijn eigen schuld is dat hij hier dood ligt te zijn.

Het dringt nu pas echt tot me door: ik sta dus naar een lijk te kijken. In een flits zie ik mezelf ook dood op de grond liggen. Ik denk aan neplijken in films en televisieseries, die opstaan als de regisseur ‘cut’ roept. Hopper is gek op neplijken.

Een lijk is geen mens meer maar een ding. Ik hoef het niet aan te raken, zelfs niet als het op nog geen armlengte van me vandaan ligt. Eigenlijk wil ik er ook niet naar kijken, maar er zit niks anders op; ik kan mijn ogen er gewoonweg niet van losscheuren. Het ligt een paar meter voor de auto, met de benen in een rare hoek geknikt. Het gezicht is bleek en de blonde haren plakken tegen de schedel. Aan één kant zijn ze nat en donker alsof er iets naar buiten drupt. Regenwater en bloed, probeer ik mezelf gerust te stellen – maar dan moet ik aan dat stomme spelletje denken dat we vroeger op griezelkamp speelden en meteen krijg ik die andere gedachte niet meer uit mijn hoofd, de gedachte dat het druppende hersenen zijn.

Ik klap dubbel en braak in de berm.

Hopper staat ineens naast me en klopt op mijn rug. Ik

veeg met mijn kletsnatte mouw mijn mond – één – af en boen – twee, drie – over mijn ogen. Dan zie ik de beweging op de berghelling pas. Eerst denk ik nog aan een koe of een gems, maar die lopen niet op twee benen. Het is een man of een vrouw die behoorlijk snel naar de weg afdaalt. ‘Ze hebben de klap gehoord,’ zeg ik.

Hopper aarzelt geen seconde. ‘Wegwezen.’

De portieren staan nog open. Van pure zenuwen loop ik naar de bestuurderskant. Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan en wil teruglopen.

‘Geeft niet. Karren.’ Hopper zit al op mijn plaats.

Loeiend stap ik in. Mijn spieren trillen. ‘Ik weet niet of ik wel kan rij...’

‘Niet zeiken,’ snauwt Hopper. ‘Gas!’

Maar ik ben alles vergeten wat ik tijdens de rijlessen van Hopper heb geleerd, en ik trek op in de tweede versnelling, waardoor de motor bijna stilvalt.

‘Schakelen, rund!’ Hopper rukt opgefokt aan zijn leren jack.

Haastig schakel ik terug. Ik geef nu zoveel gas dat de auto met een schok naar voren gaat en ik de man bijna nog een keer aanrijd.

‘Achteruit!’ schreeuwt Hopper.

Vraag me niet hoe, maar het lukt. Ik stuur de auto om het lijk heen en zoef als een kamikazepiloot met een vaartje over de bergweg, terwijl ik bid dat we geen joggers meer tegen zullen komen. Mijn mond mompelt onophoudelijk en over mijn wangen rollen tranen. Ik weet nu al dat ik

morgen nog meer nekpijn zal hebben dan normaal, want ik kan niet stoppen met het uitrekken van mijn hals.

Hopper zet de radio aan. Waarschijnlijk om mijn gejammer niet meer te hoeven horen. Zelf is hij niet van het jammerige soort. In plaats daarvan zit hij te schelden.

De muziek werkt opzwepend, ik druk het gaspedaal dieper in. De vochtige kilte die door het openstaande raam naar binnen waait, trekt de huid van mijn gezicht strak. Hopper blijft maar op de volumeknop rammen tot het geluid vervormt en de speakers zichzelf zowat opblazen. Ik kan mezelf bijna niet meer horen denken en tuur naar de lichtbundels die uit de koplampen stromen. Aan het einde verdwijnt de weg achter de rotsen. Als ik niet snel genoeg een ruk aan het stuur geef, storten we in de afgrond.

Ik ben *dank u dank u dank u* net snel genoeg.

Er loopt snot uit mijn neus. Ik snuif het weer op. Mijn botten zijn verkleumd, toch zweet ik als een otter. Rijden, Kris *kattenpis, ergernis*, sneller en sneller. Weg van die elendige plek! Ik grom en ik knipper. We rijden, ik weet niet hoe lang. Ik neem tientallen bochten en overwin ze allemaal.

Maar dan komt er ineens een bocht die scherper is dan ik heb ingeschat.

2

Ik ruk aan het stuur. De wielen verliezen ogenblikkelijk grip en de wagen begint te tolleren. We draaien rond en rond, er lijkt geen einde aan te komen. We schampen een verkeersbord – ik hoor metaal langs metaal schrapen – dan glijdt de wagen met zijn kont naar de berm en sukkelend we achterstevoren de berg af. Mijn hart zit ergens in mijn keel. Ik knijp in het stuur, bonkebonkebonke doen de wielen, waar gaan we naartoe *toedeloë*?

‘Doe iets, sukkel!’ roept Hopper. Dan duiken de achterwielen een of andere kuil in. De wagen helt achterover en stopt abrupt.

Baf!

We worden in onze stoelen gedrukt en veren als poppetjes in een schiettent weer naar voren. De motor slaat af, maar de radio blijft doorspelen. Zodra Hopper hem uitzet, wordt het oorverdovend stil. Zelfs Tourette houdt even zijn muil dicht.

Versuft tast ik naar mijn kloppende voorhoofd. Er lekt iets bij mijn wenkbrauw. Bloed? Rood ondergoed. Ik geloof dat ik met mijn kop op het stuur ben geslagen. Waarom is die stomme airbag niet afgegaan? Ik voel me doodmoe en alles doet pijn.

Hopper heeft nog genoeg energie om het dashboard in elkaar te trappen en mij verrot te schelden.

‘Rijinstructeur rothumeur!’ roept Tourette.

‘Het spijt me,’ zeg ik hees.

Hopper geeft het portier nog een knal met zijn elleboog. Dan is hij eindelijk uitgeraasd.

De groene sticker op de voorruit verschijnt als een pop-up in mijn ooghoek. Ik kijk naar het telefoonnummer dat erop staat – 24 UUR BEREIKBAAR IN GEVAL VAN NOOD.

‘Wat doen we?’ vraag ik. ‘Europcar bellen dat we een ongeluk hebben gehad?’

‘Waar zit je verstand, man?’ snauwt Hopper, en vervolgt dan iets rustiger: ‘Eerst maar eens uitstappen en kijken waar we zijn.’

Ik ben van pap. Ik wil blijven zitten, weer in slaap vallen en morgen pas wakker worden en dat er dan niks is gebeurd.

Hopper probeert zijn autoportier open te maken. Als het na een paar keer vloeken en beuken nog niet is gelukt, waagt hij zich aan een ontsnappingspoging via het raam. Hij hurkt op zijn stoel en wurmt zich achterstevoren door de nauwe opening. Ik hoor twee doffe klappen van zijn handen op het dak. Boemboem – lekker geluid is dat.

Dan zit hij in de raamopening – half binnen, half buiten – en zie ik alleen zijn buik en benen nog. Zijn hoofd lijkt *Sleepy Hollow Hopper* verdwenen, maar het is er nog wel, want het zegt iets onverstaanbaars.

‘Wat?’ vraag ik.

Hij gaat scheef hangen zodat zijn mond dichterbij komt.

‘Je bent in een afwateringskanaal gereden, sukkel.’

‘Het spijt me,’ zeg ik nog maar eens.

Hopper hoort het al niet meer. Hij haalt acrobatische toeren uit – hallo vriendjes en vriendinnetjes – en weet op de auto te komen. Dan gebruikt hij het dak als springplank en landt met een plof op de hoger gelegen grond boven de geul.

Ik zoek iets om het bloed af te vegen. Op het dashboard ligt de kassabon van de laatste tankbeurt. Terwijl ik hem tegen mijn wenkbrauw plak, vind ik ook nog een sponsje in het portiervak. Ik ruik eraan en stop het in mijn broekzak.

Het portier aan mijn kant gaat net ver genoeg open. Ik laat me uit de gekapseide wagen zakken. Zodra mijn voeten de bodem van het afwateringskanaal raken, lopen mijn schoenen vol water. ‘Natte patatten.’

De neus van de auto wijst naar boven. Daar is de bergweg, waar Hopper in de stromende regen met zijn smartphone staat te klooiën. Mijn ogen volgen de route die we hebben afgelegd. En daarna de route die we ook nog afgelegd zouden hebben als we niet met onze achterwielen in het afwateringskanaal waren gezakt. Zodra ik naar beneden kijk, voel ik de peilloze diepte aan me trekken.

In gedachten zie ik de wagen de afgrond in rijden en op de rotsen te pletter slaan – cut, cut, cut.

Hopper heeft zijn telefoon opgeborgen en loopt naar het verkeersbord dat ik heb geraakt. De linkerkant is kromgebogen. Aan de rechthoekige vorm te zien, is het trouwens een plaatsnaambord. Ik grom, klauter uit de geul en klim naar de weg.

‘Verf!’ roept Hopper. ‘Een of andere grapjas heeft het hele bord zwart gespoten.’

En als schietschijf gebruikt. Mijn vingers glijden langs de kogelgaten. ‘Ik geloof niet dat de mensen hier erg gastvrij zijn.’

‘Als ze maar een garage hebben,’ zegt Hopper.

Onder het plaatsnaambord hangt een kleiner bordje, dat ook is beklad. Hopper pakt zijn Zwitserse zakmes en zoekt geschikt gereedschap. Hij kiest voor de blikopener – die heeft een platte kant – en schraapt ermee over het bordje zoals je met een muntje over een kraslot gaat.

We hebben prijs. Onder het zwarte verflaagje komt een plaatsnaam te voorschijn: Odrín. Er staat een wandelend mannetje bij getekend, en een pijl die naar de bergwand aan de overkant van de weg wijst.

Dit mannetje loopt nog wel.

Hopper klapt zijn zakmes dicht en laat het in zijn zak glijden.

‘Heb je om hulp gebeld?’ vraag ik.

Hij schudt zijn hoofd. Uit zijn natte haren vliegen druppels. ‘Ik heb geen bereik. Maar daarboven misschien wel.’